

въ гърди, че пакъ ще се върне и пакъ ще бжде воленъ стопанинъ на свидна бащиния.

Съ тази вѣра той задушваше сълзатѣ, които пълнѣха очи, Не плачеше предъ бедствията Габара, ала затова мжката му ставаше по-тежка.

Не плачеше той, но за него ронѣше сълзи небето.

Тъмно бѣ на измжчена душа, както сж смръщенигѣ небосклони надъ село; тежко е на гърди, както тегнеше мъглата, повлѣкла се по влажни равнини; тревоженъ гласъ се оттеква въ задъхани гърди, както се отекватъ писъцитѣ на подскрижени жерави тамъ негде въ тъмнѣеще небе надъ потъмнѣла Добруджа.

Коларитѣ взеха биволи въ хумоти да запрѣгатъ, а нему се очи отъ село не снематъ.

Още се мѣркатъ; кубето, габаритѣ и вѣтрената мелница. Още се мѣржей кръста, сякашъ разперилъ ржце за молба. И неочаквано долетя звънъ отъ църковна камбана.

Камбаната плачеше.

На тъжна молитва тя вѣруещитѣ канѣше.

Петъръ Габара съ трепетъ свали шапка отъ глава; смиренъ кръстъ направи дѣсница и изъ гърди му се изкърти въздишка.

Камбаната плачеше. Той се вслуша въ нейния плачъ.

И само оня, който е расълъ съ зова на тая камбана по Великъ-день, кога Христосъ възкрѣсва; кога въ джебъ съ червено яйце, е ъожидаль да се каже: „Христосъ Възкресе“ за да трѣгне съ другари да се пресрѣщне и яйца да чукнатъ; който въ гласа на камбаната е чуваль възторга на потайвана радостъ и който подъ нейния зовъ е трѣгваль на война, за зищита на роденъ край — само той може да долови вълшебното въ камбания звънъ и само той би чулъ съ тжга, че плачеше сега камбаната. Петъръ Габара бѣ единъ отъ тѣхъ и чуваше камбаната какъ плаче.